

Berntsen: Jeg vil bede det høje Ting undskylde, at jeg atter for et Øjeblik ubeder mig Opmærksomhed. Det har ikke været min Hensigt at tage Ordet under Behandlingen af dette Affnit mere end en Gang, men jeg skulder dog min gamle Ven og tidligere Meningsfælle, det ærede Medlem fra Langeland (Brandes), at kvittere for de elskværdige Bemærkninger, han henvendte til mig. Det glæder mig, at det ærede Medlem i Dag tager Del i vore Forhandlinger; thi naar vi behandle jævne, borgerlige Ting, som særlig vedrøre Befolkningens økonomiske Anliggender, er det sjældent, at det ærede Medlem tager Del i Forhandlingerne; derimod kunne vi altid være sikre paa at se det ærede Medlem, naar Forhandlingerne drejer sig om Teater, Litteratur og Kunst, og det staaer formodentlig i Forbindelse med en Udvikling, som det ærede Medlem tidligere en Gang har givet, idet han stærkt betonedes, at det gjaldt for Demokratiet at vinde Indflydelse paa Teater, Litteratur og Kunst, da det var Vesjen til Ros og Maat. Jeg blev imidlertid overrasket i Dag, ikke ved, at det ærede Medlem var uenig med mig; jeg har ikke altid den Vre at være enig med det ærede Medlem angaaende Spørgsmaal om Forfatterhonorarer; det var jeg ikke i Fjor, og det er jeg heller ikke i Aar; men det ærede Medlem overraskede mig med en ny Fortolkning om Betydningen af disse Forfatterhonorarer. Det ærede Medlem lærte mig om, at man ikke burde se dem fra det Synspunkt, at det var en særlig Hæder, som Nationen hvede den vedkommende Forfatter. Forstod jeg det ærede Medlem ret, saa varer det vel ikke længe, før Nationen inaarere maa betragte det som en Hæder, at Forfatterne ere saa naadige at bede Staten om Understøttelse. Jeg ser ikke rettere, end at det bliver Konsekvensen af det ærede Medlems Tankegang. For mig staaer det saaledes, at disse Honorarer til Forfatterne virkelig ere en Anerkendelse, som Staten hveder den vedkommende; men hvis den ærede Rigsdagsmand har Ret i, at her skal man ikke se paa Forfatterne, men paa Samfundet — det er jo det ærede Medlems Hovedargument — saa forstaaer jeg ikke, at det ærede Medlem vil bebrejde mig, at jeg vil tage Hensyn til mine Vælgere angaaende den Ting. Afkøbskredsen er ganske vist ikke hele Samfundet, men det er dog en mindre Del af Samfundet, og derfor er det ret naturligt, at man taler med Befolkningen om disse Forhold, naar det særlig er for Samfundets Skyld, at man bevilger saadanne Honorarer. Det ærede Medlem mente, at jeg ikke skulde bynde mig videre om mine Vælgere i saa

Henseende, jeg skulde blot trøste dem med, at naar vedkommende Minister og Finansudvalget vare enige, kunde man dristig stemme for en saadan Bevilling; men jeg skal sige til det ærede Medlem, at jeg tror, at mine Vælgere helst ønske, at deres Rigsdagsmand skal indtage en selvstændig Stilling og saa vidt muligt over for enhver Sag danne sig en selvstændig Mening og Opfattelse af de Forhold, der her forhandles. Jeg kan virkelig ikke i den Retning trøste mig med, saaledes som det ærede Medlem synes at kunne, at ligesom Grønlanderne, der jo kunne lænre om Kajaffen og dog alligevel holde sig oven Vandet. Det er muligt, at det ærede Medlem har nogen Force i den Retning, og han har jo vist, at han kunde esterliges Grønlanderne, naar han kommer til Langelønderne; han har der saa ofte kunnet vende med sin Kajak og dog holde sig oven Vandet. Det ærede Medlem mente formodentlig at sige noget meget graverende om mig, naar han i Dag meddelte Forsamlingen, at han ikke saa sjældent her i Kjøbenhavn, i de Kredse, tilmed i de fine Kredse, hvor det ærede Medlem bevægede sig (Afskydelse af Brandes) — ja man bør jo forudsætte, at det ærede Medlem altid bevæger sig i fine Kredse, i moderne Kredse, har haft Lejlighed til at erfare, at naar man nævnedes Klaus Berntsen, saa opdagede det ærede Medlem, at i disse fine Kredse kendte man ikke det Navn. Det maa altsaa være Kredse, der ikke læse det Blad, som det ærede Medlem er med til at udgive, da det dog reklamerer ganske godt for mig, og jeg tvivler selvfølgelig heller ikke om, at naar det ærede Medlem ret ofte bevæger sig i de Kredse og giver en Fremstilling af, hvem jeg er, vil jeg opnaa den i det ærede Medlems Øjne saa sjældne Vre at blive kendt ikke blot i Kjøbenhavn, men tilmed i de fineste Kredse her. Det skal jeg lade staa hen; det er jo ikke alle, som kunne opnaa den Lykke at blive kendt i alle Kredse, og selv om det ikke skulde lykkes at blive kendt i de fineste Kredse, saa maa man nøjes med mindre. Naar det ærede Medlem imidlertid mente, at man rolig kunde stemme for Forfatterhonoraret til Karl Larsen, fordi der i Aar kun var den ene Forfatter, der var Tale om, og derfor kunde man være sikker paa, at der ikke var sluttet Handel, som i gamle Dage, saa kan jeg ikke slutte mig dertil. Det ærede Medlem gav jo selv en meget aaben og elskværdig Udvikling af, hvorledes han i sin Tid selv havde været med til at slutte saadanne Handeler, selv om der havde været enkelte „forte Faar“ paa Listen, men jeg vil sige til det ærede Medlem, at dette vidner